

nok indrømmes, at, ligesom det vilde medføre, at der til denne Afløsning af Hovet vilde medgaae en overordentlig lang Tid, saaledes kunde det heller ikke stemme overens med Gudsseierens Interesse, — og til den tror jeg, at der upaatvivlelig ogsaa bør tages Hensyn ved en saadan Anordning, som nærværende, — om han skulde finde sig i, paa den Maade at faae Hovet afløst, efterdi han vilde være meget ilde tjent med en saadan Afløsning, hvorved den ene enkelte Gaard gik ud af Hovet efter den anden, da han jo umulig kunde bestemme sin Arbeidskraft, og de Beføstninger, Hovets Afløsning kræver, efter en saadan enkelt Gaards Udgang. Dette finder ogsaa Anvendelse forsaavidt som, hvis jeg ikke feilser, det ærede Medlem af 1ste Landsthyngskreds (Ørsted) har yttret, at det billigt kunde være overladt til de vedkommende Enkelte at træffe Forening ved Gudsseieren angaaende Hovets Afløsning, og har han ogsaa formeent, at den Ulempe, som heraf vilde opstaae for Gudsseieren, kunde afhjælpes derved, at han betingede sig et saameget større Bederlag. Men ligesom man kun behøver at være bekendt med Landbosforholdene for at erkjende, at en Udtrædelse, som enkeltviis skulde finde Sted, vilde medføre de største Ulemper for Gudsseieren, saaledes maa man dog nok ogsaa erkjende, at dette Middel, ved hvilket Gudsseieren skulde fyldestgøres, baade i og for sig vilde være utilstrækkeligt, og desuden jo af den Bestaffenhed, at det maatte hindre Hovets Afløsning, idet den enkelte Hovrigjørende umuligt kunde forbinde sig til at erlægge et saadant Bederlag for sin enkelte Hovning, som kunde fyldestgøre Gudsseieren med Hensyn til det Tab, han leed derved, at kun saadanne Enkelte udtraadte. Det er derfor uden Tvivl et fuldkommen rigtigt Princip, som er fulgt i Udførelsen, at Hovet betragtes som et Complex, som noget Samlet, og at Afløsning kun kan finde Sted for Complexet i det Hele, forsaavidt som Gaardmandshovet angaaer. Med Hensyn til de øvrige Grindringer, som ere fremsatte af det ærede 5te Medlem af første Landsthyngskreds og ligeledes af det 4de Medlem af første Landsthyngskreds (Ørsted og Blechingberg), da erkjender jeg, at det er van-

steligt ved en Behandling at træffe Grændse imellem Principerne i det Hele og det, som hører til de enkelte Paragrapher; men jeg har dog troet, at de fleste af de Grindringer, som ere fremsatte af disse tvende ærede Taler, høre til det Specielle, og jeg skal derfor for Tiden ikke indlade mig med Hensyn til de Grindringer, som af dem ere fremsatte, fordi dette vilde medføre den Vidtsøftighed, at vi atter vilde komme til dem, naar de enkelte Paragrapher blive behandlet. Det er altsaa kun forsaavidt jeg anseer det for utvivlsomt, at de høre til den almindelige Behandling, at jeg skal imodegaae disse. Dette glæder om hvad det ærede 4de Medlem af 1ste Landsthyngskreds (Blechingberg), har yttret angaaende Stemmegivninger, — thi dette erkjender jeg hører til det Almindelige, — og kan jeg for mit Vedkommende ikke andet end finde, at de Grindringer, som den ærede Taler har fremsat, have Meget for sig, idet det uden Tvivl maatte ansees for betænkeligt, at der, hvor Sagen om Afløsning behandles, om jeg saa maa kalde det, i første Instant det Tilfælde skulde kunne indtræde, at Formanden alene bestemte, hvad der i et givet Tilfælde skulde være Ret, og at der i anden Instant kunde møde Tilfælde, hvor det, efter den Organisation, som nu er bragt i Forslag, saa at sige vilde være umuligt at udfinde, hvad der var Pluralitet. Jeg skal derfor nærmere conferere med Comiteen herom saavelsom med det ærede Medlem, for at man kan blive enig om at afhjælp den Mangel, som jeg for mit Vedkommende erkjender, at der i denne Henseende finder Sted.

Ørsted: Jeg har dog ikke renonceret paa Ret til at stille et Amendement i den Retning, hvori jeg har udtalt mig, ligesom jeg heller ikke har hørt, at den ærede Taler, til hvem jeg for en stor Deel henholdt mig, har gjort det. Jeg er imidlertid lidet stemt for at gøre det, da jeg ikke har nogen særdeles Anledning til at troe, at derved kunde udrettes Noget, ligesom det heller ikke egentlig var min Overbeviisning, at en Lov, hvorefter der ikke maatte betinges Hovet af de nye Fæstere, vilde være en i alle Henseender ønskelig Lov. Jeg har blot nævnt det som Noget, jeg tror var en bedre Vej til at opnaae det Maal, hvorom